

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

Brussel, 16.10.1996
COM(96) 496 def.

96/0247 (SYN)
96/0248 (CNS)

Voorstel voor een

VERORDENING (EG) VAN DE RAAD

over versterking van het toezicht op en de coördinatie van begrotingssituaties

Voorstel voor een

VERORDENING (EG) VAN DE RAAD

**over bespoediging en verduidelijking van de tenuitvoerlegging van de procedure
bij buitensporige tekorten**

(door de Commissie ingediend)

EEN STABILITEITSPACT ALS GARANTIE VOOR BEGROTINGSDISCIPLINE IN DE DERDE FASE VAN DE EMU

Toelichting

DE POSITIEVE EFFECTEN VAN BEGROTINGSDISCIPLINE OP GROEI EN WERKGELEGENHEID

Gezonde en beheerste overheidsfinanciën zijn een essentiële voorwaarde voor krachtige en duurzame groei die de **werkgelegenheid** doet toenemen.

Lagere begrotingstekorten verminderen het beslag van de collectieve sector op het binnenlands produkt en verlichten de druk op het monetaire beleid; lagere tekorten dragen voorts bij tot lage en stabiele inflatieverwachtingen. In dergelijke omstandigheden kan het monetaire beleid zorgen voor een lage rente. Door het scheppen van ruimte voor particuliere investeringen en positieve aanbodeffecten bevordert dit weer de groei en de werkgelegenheid. Aangezien budgettaire discipline ook de schuldquote van de overheid beperkt en aldus de rentelasten op de staatsschuld dalen, ontstaan mogelijkheden voor een herstructurering van de overheidsuitgaven: een groter deel daarvan kan worden aangewend voor politieke prioriteiten als infrastructuur en onderwijs, die van belang zijn om op lange termijn groei en werkgelegenheid te creëren.

DUURZAME BUDGETTAIRE CONVERGENTIE IN DE EMU

Om de vruchten van de gemeenschappelijke munt te plukken moet de economische en monetaire **convergentie in de EMU duurzaam zijn**. Dit betekent *onder meer* dat de begrotingstekorten duurzaam laag moeten zijn. Dit inzicht, dat in brede kring wordt gedeeld en in het Verdrag ligt besloten, was voor de Duitse regering aanleiding tot het indienen van een voorstel voor een "stabiliteitspact voor Europa", als garantie voor begrotingsdiscipline in de laatste fase van de EMU. In december 1995 heeft de Europese Raad van Madrid het essentiële belang van begrotingsdiscipline onderschreven en kennis genomen van het voornemen van de Commissie "*haar conclusies in te dienen met betrekking tot de wijze waarop de begrotingsdiscipline binnen de Monetaire Unie kan worden verzekerd...*".

Sindsdien is over dit vraagstuk een diepgaande discussie gevoerd, waartoe *onder meer* is bijgedragen door het voortgangsrapport dat de Commissie in juni 1996 aan de Europese Raad van Florence heeft voorgelegd. Volgens dit rapport moeten eventuele nieuwe regelingen **(i) binnen het kader van het Verdrag tot stand gebracht worden, (ii) moeten de eisen voor deelname aan de EMU (in de eerste groep of op latere datum) op geen enkele wijze veranderd worden, en (iii) moet over nieuwe regelingen in EU-verband overeenstemming bereikt worden, ook al zijn zij slechts op de Lid-Staten die aan de gemeenschappelijke munt deelnemen, volledig van toepassing.**

Op de informele bijeenkomst van de Raad EcoFin te Dublin in september 1996 kregen deze basisbeginselen en de hoofdlijnen van een toekomstig *stabiliteitspact* algemene instemming.

In de voorstellen van de Commissie voor een *stabiliteitspact* worden, overeenkomstig het voortgangsrapport van de Commissie, deze beginselen gerespecteerd. De voorstellen

behelzen afgeleide wetgeving ter versterking en verduidelijking van de bepalingen van het Verdrag die op het multilaterale toezicht en de begrotingsdiscipline betrekking hebben. Om doeltreffend te zijn, moet dit worden aangevuld met een duidelijke politieke verbintenis van alle betrokkenen om de procedures van het Verdrag, zoals nader bepaald en verduidelijkt in de afgeleide wetgeving, strikt toe te passen. Deze verbintenis zou kunnen worden vastgelegd in een verklaring van de Europese Raad.

EEN BENADERING VAN PREVENTIE EN ONTMOEDIGING

In de derde fase van de EMU moet nationaal een begrotingsbeleid worden gevoerd dat beleidsruimte scheidt voor aanpassing aan uitzonderlijke en conjuncturele versturende factoren en dat excessieve tekorten voorkomt. Ook moet het nationale begrotingsbeleid het op stabiliteit gerichte monetaire beleid ondersteunen. De aangewezen weg om het begrotingsbeleid van de Lid-Staten deze taak te laten vervullen, is op **middellange termijn te streven naar een begroting die vrijwel in evenwicht is of een overschot vertoont**. De referentiewaarde van 3% van het BBP moet daarom beschouwd worden als een in normale omstandigheden geldend maximum.

Om te zorgen dat excessieve tekorten worden vermeden stelt de Commissie een tweesporenaanpak voor: een *preventieve regeling voor het vroegtijdig signaleren* en corrigeren van afwijkingen van de begrotingsdoelstellingen, voordat deze tot een tekort van meer dan 3% leiden, en een reeks *ontmoedigingsbepalingen* die een zodanig afschrikkingseffect hebben dat druk op de Lid-Staten wordt uitgeoefend om excessieve tekorten te voorkomen of, als dergelijke tekorten optreden, maatregelen te nemen ter correctie daarvan.

Verbeterde preventie: versterking van het toezicht op begrotingssituaties

Door gebruik te maken van de mogelijkheden voor afgeleide wetgeving die door artikel 103, lid 5, geboden worden, moet het multilaterale toezicht op de begrotingen worden aangescherpt, zodat een **regeling voor het vroegtijdig signaleren van afwijkingen** tot stand gebracht wordt. De basis voor dit versterkte toezicht wordt gevormd door de verplichting voor Lid-Staten die de gemeenschappelijke munt invoeren, om **stabiliteitsprogramma's** in te dienen, waarin de nationale begrotingsdoelstellingen op middellange termijn en andere relevante informatie verwerkt zijn. Op middellange termijn moet in elke Lid-Staat gestreefd worden naar een begroting die vrijwel in evenwicht is of een overschot vertoont, maar een zekere differentiatie tussen landen lijkt terecht. Dit is niet in strijd met de ervaringen uit het verleden: in het merendeel van de Lid-Staten was de begroting tot aan de eerste oliecrisis vrijwel in evenwicht. De gegeven middellange-termijndoelstelling moet de Lid-Staten in staat stellen het maximum van 3% onder alle omstandigheden te respecteren, afgezien van gevallen van een ongewoon ernstige economische neergang of andere uitzonderlijke omstandigheden. De stabiliteitsprogramma's moeten openbaar worden gemaakt.

Afwijkingen van de in het stabiliteitsprogramma bepaalde doelstelling van een begroting die vrijwel in evenwicht is of een overschot vertoont, moeten leiden tot een **waarschuwing** van de Commissie. Dit kan voor de Raad aanleiding vormen aanbevelingen tot de betrokken Lid-Staat te richten om de noodzakelijke maatregelen te nemen, ten einde overschrijding van het maximum van 3% te voorkomen.

Bij de versterking van de communautaire toezichtprocedures moet ook meer aandacht worden geschonken aan coördinatie van het begrotingsbeleid in EMU-verband, zodat de verschillende begrotingsposities een coherent beeld geven.

Een sterker ontmoedigingseffect: aanscherping van de procedure bij buitensporige tekorten

De toepassing van de procedure bij buitensporige tekorten (inclusief de laatste stap daarvan, het opleggen van sancties) moet worden verduidelijkt en bespoedigd, zodat de procedure een daadwerkelijk afschrikkingseffect heeft. De belangrijkste onderdelen van de voorgestelde wetgeving zijn:

- het bepalen van termijnen voor de cruciale stappen in de procedure, zodat indien nodig sancties worden opgelegd in het kalenderjaar dat volgt op het jaar waarin van een excessief tekort sprake is;
- in verband hiermee het definiëren van wat "uitzonderlijke en tijdelijke" omstandigheden zijn, waarin de referentiewaarde mag worden overschreden;
- het vooraf bepalen van de omvang van geldboetes.

Naar de mening van de Commissie verlangt de reikwijdte van haar voorstellen voor afgeleide wetgeving dat artikel 104 C, lid 14, tweede alinea, als rechtsgrondslag gebruikt wordt. Volgens deze bepaling, die betrekking heeft op alle aspecten van de procedure bij buitensporige tekorten, besluit de Raad met eenparigheid van stemmen, na raadpleging van het Europees Parlement en de ECB. De Commissie is van oordeel dat de geloofwaardigheid van het stabiliteitspact, in het kader waarvan alle landen zich vastleggen op budgettaire stabiliteit, ermee is gediend als de Lid-Staten unaniem met de voorstellen instemmen. Dienovereenkomstig zullen de voorgestelde verordening en de bepalingen van Protocol nr. 5, waarvan de inhoud ongewijzigd blijft, een nieuw, geïntegreerd geheel van regels vormen.

De **procedure bij buitensporige tekorten** kan aanzienlijk bespoedigd worden door uiterste termijnen te bepalen voor bepaalde stappen. Voorgesteld wordt dat in het standaard-scenario (zie bijlage 1) het besluit over het al dan niet bestaan van een excessief tekort wordt genomen in mei van het jaar dat volgt op het jaar waarin een excessief tekort ontstaan is; als de Raad besluit dat door een Lid-Staat geen afdoende doeltreffende maatregelen genomen worden om het excessieve tekort te corrigeren, moeten de resterende stappen in de procedure en het opleggen van sancties in december van datzelfde jaar zijn afgerond. In gevallen waarin reeds het geraamde tekort het maximum van 3% overschrijdt en/of de Raad door middel van de op grond van artikel 103 bepaalde procedures voor het vroegtijdig signaleren van afwijkingen reeds aanbevelingen tot de betrokken Lid-Staat gericht heeft om corrigerende maatregelen te treffen, zou het mogelijk zijn de procedure eerder in werking te stellen. Het besluit over het al dan niet bestaan van een excessief tekort moet normaliter echter worden genomen op basis van de in maart van elk jaar verstrekte gegevens.

In verband met het vaststellen van het al dan niet bestaan van een excessief tekort, moet een aantal definities van artikel 104 C verduidelijkt worden om onzekerheid weg te nemen, ook al zal er altijd enige discretionaire ruimte voor de Raad blijven. Met name de bewoordingen "**uitzonderlijk en tijdelijk**" kunnen tot op zekere hoogte verduidelijkt worden. Hoewel het onwaarschijnlijk is dat alle mogelijke situaties expliciet kunnen worden ondervangen, wordt een poging gedaan om een ernstige economische neergang kwantitatief toe te lichten.

Het bespoedigen van de daaropvolgende stappen in de procedure hangt in hoge mate af van de interpretatie van de woorden "effectief gevolg". De Commissie stelt voor openbaar gemaakte regeringsbesluiten te hanteren als basis voor het beoordelen van de vraag of passende corrigerende maatregelen getroffen zijn. De eventueel door het nationale recht verlangde betrokkenheid van de nationale Parlementen bij het goedkeuren van dergelijke maatregelen mag snelle toepassing van de procedure bij buitensporige tekorten niet in de weg staan en mag geen afbreuk doen aan de urgentie daarvan. Daarom wordt een betrekkelijk korte termijn voorgesteld, aan het einde waarvan de betrokken regering maatregelen moeten hebben vastgesteld (in casu uiterlijk vier maanden nadat de Raad de aanbeveling overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, tot haar gericht heeft). Als de regering binnen deze termijn geen maatregelen voorstelt of als de Raad de voorgestelde maatregelen onvoldoende acht, wordt overgegaan tot de volgende stap in de procedure. Als de Raad het pakket maatregelen positief beoordeeld heeft, maar maatregelen daaruit door de regering worden ingetrokken of door het Parlement worden verworpen zonder dat er andere afdoende maatregelen voor in de plaats komen, kan de Raad onmiddellijk besluiten over te gaan tot de volgende stap van de procedure.

In alle gevallen moet de duur van de gehele procedure, inclusief een eventueel besluit over sancties, beperkt blijven tot maximaal tien maanden. De termijnen die het bovenstaande tijdschema stelt, lijken op het eerste gezicht wellicht krap, maar onderkend moet worden dat het doen van een aanbeveling door de Raad en de daaropvolgende stappen in de procedure voor de betrokken regering niet als een verrassing zullen komen: deze heeft feitelijk al veel langer de tijd gehad corrigerende maatregelen voor te bereiden. Bovendien is het ontstaan van een excessief tekort in de derde fase dermate ernstig, dat spoedige maatregelen van alle betrokkenen noodzakelijk zijn.

Voorts is noodzakelijk dat nader wordt aangegeven hoe sancties worden opgelegd. Hiertoe wordt voorgesteld dat, als de sancties in werking treden, in de regel het deponeren van een niet-rentedragend bedrag verlangd wordt; de Raad heeft de discretionaire bevoegdheid dit aan te vullen met andere in het Verdrag bepaalde sancties.

De te deponeren bedragen, die berekend worden als % van het BBP, moeten voldoende hoog zijn om hun afschrikkingseffect te bewerkstelligen, maar mogen niet ondraaglijk en daardoor ongeloofwaardig of contraproductief worden. Op grond van deze uitgangspunten stelt de Commissie voor het per jaar te deponeren bedrag te laten bestaan uit een vast bestanddeel gelijk aan 0,2% van het BBP en een variabel bestanddeel gelijk aan een tiende van het verschil tussen het tekort en de referentiewaarde van 3%; voor het totaal geldt een maximum van 0,5% van het BBP. Deze percentages impliceren dat bij een tekort van meer dan 6% van het BBP geen dienovereenkomstig hoger sanctiebedrag wordt opgelegd. De grafiek in de bijlage geeft een voorstelling van de kwantitatieve gevolgen van de voorgestelde regel.

Als niet binnen twee jaar afdoende maatregelen ter correctie van het excessieve tekort genomen zijn, wordt het aanvankelijk gedeponeerde bedrag omgezet in een boete. De bedragen moeten bij de Commissie gedeponereerd worden; de rente daarop en de boetes behoren tot de middelen van de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen.

Verloop van een procedure bij buitensporige tekorten die in maart begint - Bijlage 1

jaar N

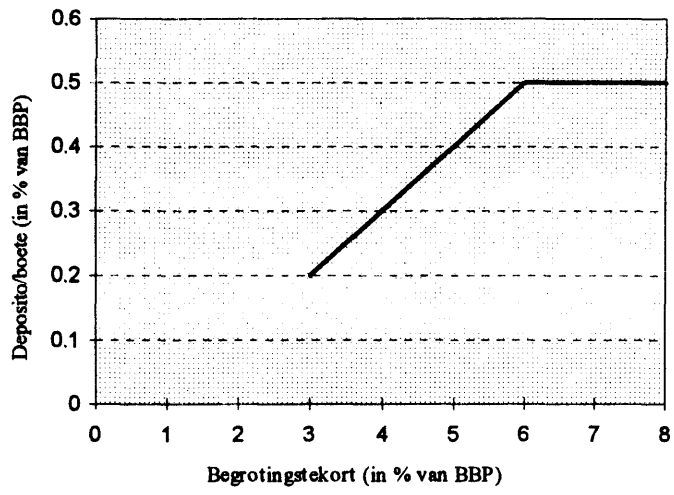
jan	febr	maart	april	mei	juni	juli	aug	sept	okt	nov	dec
		De Lid- Staten verstrekken gegevens(1)	Het Mone- tair Comité stelt een aanbeveling op	De Raad EcoFin be- sluit of al dan niet sprake is van een bui- tensporig tekort en doet een aanbeveling				De Raad EcoFin be- oordeelt of "effectief gevolg" is gegeven aan de aanbeve- ling en kan besluiten deze open- baar te maken	De Raad EcoFin maant de Lid-Staat aan bepaal- de maatre- gelen te nemen		De Raad EcoFin besluit sancties op te leggen
		De Com- missie stelt een rapport op	De Com- missie stelt een aanbe- veling op					De Lid- Staten verstrekken gegevens(1)			

jaar N+1 en daaropvolgende jaren

jan	febr	maart	april	mei	juni	juli	aug	sept	okt	nov	dec
		De Lid- Staten verstrekken gegevens(1)	De Raad EcoFin besluit de sancties in te trekken of aan te scherpen					De Lid- Staten verstrekken gegevens(1)			

(1) Ingevolge Verordening (EG) nr. 3605/93 van de Raad moeten de Lid-Staten twee maal per jaar gegevens verstrekken: de eerste maal uiterlijk op 1 maart, de tweede maal uiterlijk op 1 september.

Vaststelling van het bedrag van de sancties,
overeenkomstig het voorstel van de Commissie

**Voorstel van de Commissie
voor een**

VERORDENING (EG) VAN DE RAAD

.....

over versterking van het toezicht op en de coördinatie van begrotingssituaties

96/0247 (SYN)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 103, lid 5,

Gezien het voorstel van de Commissie,

In samenwerking met het Europees Parlement,

(1) Overwegende dat het behoud van gezonde begrotingssituaties in de Lid-Staten de noodzakelijke voorwaarden schept voor voortgezette groei van de produktie en de werkgelegenheid; dat begrotingsdiscipline in de derde fase van de Economische en Monetaire Unie noodzakelijk is om de monetaire stabiliteit te garanderen;

(2) Overwegende dat nationaal een zodanig begrotingsbeleid moet worden gevoerd dat beleidsruimte wordt geschapen voor aanpassing aan uitzonderlijke of conjuncturele versturende factoren en dat buitensporige tekorten vermeden worden;

(3) Overwegende dat bij een gemeenschappelijke munteenheid het nauwer coördineren van het begrotingsbeleid en van het overige economische beleid belangrijker wordt;

(4) Overwegende dat de referentiewaarde voor het overheidstekort van 3% van het BBP, die in artikel 1 van Protocol nr. 5 betreffende de procedure bij buitensporige tekorten bepaald is, beschouwd moet worden als een in normale omstandigheden geldend maximum; dat derhalve, naar behoren rekening houdend met uiteenlopende nationale omstandigheden, op middellange termijn gestreefd moet worden naar begrotingen die vrijwel in evenwicht zijn of een overschot vertonen;

(5) Overwegende dat de procedure voor multilateraal toezicht die in artikel 103, leden 3 en 4, bepaald is, moet worden uitgebreid met een regeling voor het vroegtijdig signaleren van afwijkingen, in het kader waarvan de Raad een Lid-Staat wijst op de noodzaak corrigerende maatregelen te treffen om te voorkomen dat een overheidstekort buitensporig wordt; dat via deze procedure voor multilateraal toezicht moet blijven worden uitgeoefend op alle economische ontwikkelingen in alle Lid-Staten en in de Gemeenschap, alsmede op de consistentie van het economisch beleid met de in artikel 103, lid 2, bedoelde globale richtsnoeren;

(6) Overwegende dat deze verordening een onderdeel is van het *stabiliteitspact* dat moet zorgen voor begrotingsdiscipline in de derde fase van de EMU; dat dit pact twee hoofdonderdelen heeft, te weten (i) de versterking van het toezicht op en de coördinatie van

begrotingssituaties en (ii) de bespoediging en verduidelijking van de tenuitvoerlegging van de procedure bij buitensporige tekorten; dat in het tweede onderdeel termijnen worden bepaald voor de tenuitvoerlegging van de procedure bij buitensporige tekorten en nader wordt aangegeven hoe sancties worden opgelegd;

(7) Overwegende dat de regels voor het bespoedigen en verduidelijken van de procedure bij buitensporige tekorten zijn bepaald in Verordening (EG) nr. ... van de Raad;

(8) Overwegende dat overeenkomstig artikel 109 J met betrekking tot de Lid-Staten die de gemeenschappelijke munteenheid invoeren, moet zijn vastgesteld dat zij een hoge mate van duurzame convergentie en met name een houdbare situatie op het gebied van hun overheidsfinanciën bereikt hebben; dat het behoud van gezonde begrotingssituaties in deze Lid-Staten noodzakelijk is om de monetaire stabiliteit te garanderen en de noodzakelijke voorwaarden te scheppen voor voortgezette groei van de productie en de werkgelegenheid; dat overeenkomstig artikel 109 K deze Lid-Staten moeten worden aangeduid als "Lid-Staten zonder derogatie";

(9) Overwegende dat voortgebouwd moet worden op de nuttige ervaringen die tijdens de eerste twee fasen van de Economische en Monetaire Unie zijn opgedaan met convergentieprogramma's als instrument voor het bepalen van doelstellingen en voor het verschaffen van een basis voor het toezicht; dat het van belang is Lid-Staten zonder derogatie ertoe te verplichten middellange-termijnprogramma's voor hun begrotingen (hierna aan te duiden als "stabiliteitsprogramma's") in te dienen en dat het noodzakelijk is de belangrijkste onderdelen van de inhoud van deze programma's te bepalen; dat het noodzakelijk is termijnen vast te leggen voor het indienen van stabiliteitsprogramma's en van geactualiseerde stabiliteitsprogramma's;

(10) Overwegende dat, in het belang van de doorzichtigheid en van een op kennis van zaken gebaseerde openbare discussie, de Lid-Staten zonder derogatie moeten worden verplicht hun stabiliteitsprogramma's openbaar te maken;

(11) Overwegende dat regels moeten worden bepaald voor het onderzoeken van stabiliteitsprogramma's door de Raad;

(12) Overwegende dat het toezicht op stabiliteitsprogramma's moet worden uitgeoefend in het kader van het multilaterale toezicht; dat bijzondere aandacht moet worden geschonken aan afwijkingen van in de programma's opgenomen streefcijfers voor het overheidsoverschot/-tekort; dat het, om een ernstige verslechtering van het tekort van een Lid-Staat zonder derogatie te voorkomen, passend is dat de Raad de betrokken Lid-Staat aanbeveelt corrigerende maatregelen te treffen; dat in geval van voortdurende afwijkingen van de begrotingsdoelstellingen de Raad het passend moet achten zijn aanbeveling aan te scherpen en openbaar te maken;

(13) Overwegende dat het voorts noodzakelijk is vergelijkbare regels op te stellen voor de programma's van en het toezicht op de overige Lid-Staten,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

TITEL 1

Stabiliteitsprogramma's

Artikel 1

1. Elke Lid-Staat zonder derogatie moet bij de Raad en de Commissie een "stabiliteitsprogramma" indienen.
2. In een stabiliteitsprogramma moeten zijn opgenomen:
 - a) een doelstelling en een aanpassingstraject op middellange termijn voor het overheidsoverschot/-tekort in verhouding tot het BBP; de verwachte ontwikkeling van de schuldquote van de overheid;
 - b) de belangrijkste veronderstellingen omtrent de verwachte economische ontwikkelingen, zoals de reële groei van het BBP, de werkgelegenheid/werkloosheid, de inflatie en andere economische kerngegevens;
 - c) een beschrijving van de budgettaire maatregelen die worden genomen om de doelstellingen van het programma te verwezenlijken;
 - d) de toezegging aanvullende maatregelen te nemen, als dit nodig is om afwijkingen van de streefcijfers te voorkomen.
3. De gegevens over het traject voor het overheidsoverschot/-tekort in verhouding tot het BBP, over de schuldquote van de overheid en de belangrijkste economische veronderstellingen als bedoeld in lid 2, onder a) en b), moeten gegevens op jaarbasis zijn en moeten betrekking hebben op het lopende jaar, het daaraan voorafgaande jaar en de drie daaropvolgende jaren.

Artikel 2

1. De stabiliteitsprogramma's moeten vóór 1 januari 1999 worden ingediend. Daarna moet elke Lid-Staat elk jaar, uiterlijk twee maanden nadat de jaarlijkse ontwerp-begroting door de regering van de Lid-Staat bij het nationale Parlement is ingediend, een geactualiseerd programma indienen. Een Lid-Staat waarvan de aanvankelijke derogatie overeenkomstig artikel 109 K, lid 2, is ingetrokken, moet binnen zes maanden na het besluit tot intrekking van de derogatie een stabiliteitsprogramma indienen.
2. De Lid-Staten maken hun stabiliteitsprogramma's en geactualiseerde programma's openbaar.

TITEL 2

Toezicht op begrotingssituaties en regeling voor het vroegtijdig signaleren van afwijkingen

Artikel 3

1. Op basis van beoordelingen door de Commissie en het bij artikel 109 C ingestelde comité onderzoekt de Raad, rekening houdend met specifieke nationale omstandigheden, of in het stabiliteitsprogramma als middellange- termijndoelstelling is opgenomen dat de begroting vrijwel in evenwicht is of een overschot vertoont, of de economische veronderstellingen waarop het programma gebaseerd is, realistisch zijn en of de genomen en/of voorgestelde maatregelen afdoende zijn om het nagestreefde aanpassingstraject in de richting van de middellange-termijndoelstelling te kunnen volgen.
2. Het in lid 1 bedoelde stabiliteitsprogramma wordt binnen ten hoogste twee maanden na de indiening ervan door de Raad onderzocht. Op aanbeveling van de Commissie, na raadpleging van het bij artikel 109 C ingestelde comité, kan de Raad het stabiliteitsprogramma goedkeuren. Indien de Raad van mening is dat doelstellingen en inhoud van het programma moeten worden aangescherpt, richt de Raad overeenkomstig de bepalingen van artikel 103, lid 4, in de regel een aanbeveling tot de betrokken Lid-Staat om zijn programma aan te passen.
3. Geactualiseerde stabiliteitsprogramma's worden op basis van een beoordeling door de Commissie onderzocht door het bij artikel 109 C ingestelde comité; indien noodzakelijk kunnen geactualiseerde programma's ook overeenkomstig de procedures van de leden 1 en 2 door de Raad worden onderzocht.

Artikel 4

1. Als onderdeel van het multilaterale toezicht overeenkomstig artikel 103, lid 3, ziet de Raad, op basis van de door de Lid-Staten verstrekte gegevens en de beoordelingen die door de Commissie en het bij artikel 109 C ingestelde comité worden opgesteld, toe op de tenuitvoerlegging van de stabiliteitsprogramma's, met name om feitelijke of verwachte afwijkingen van de middellange-termijndoelstelling (of het aanpassingstraject in de richting daarvan) die in het stabiliteitsprogramma voor het overheidsoverschot/-tekort bepaald is, vast te stellen.
2. Als een afwijking van de middellange-termijndoelstelling (of het aanpassingstraject in de richting daarvan) wordt vastgesteld, richt de Raad overeenkomstig de bepalingen van artikel 103, lid 4, in de regel een aanbeveling tot de betrokken Lid-Staat om budgettaire aanpassingsmaatregelen te treffen.
3. Indien in het navolgende toezicht wordt vastgesteld dat nog steeds sprake is van een afwijking van de middellange-termijndoelstelling (of het aanpassingstraject in de richting daarvan) of dat deze ernstiger is geworden, richt de Raad in de regel een

aanbeveling tot de betrokken Lid-Staat om bepaalde corrigerende maatregelen te nemen en kan hij overeenkomstig artikel 103, lid 4, zijn aanbeveling openbaar maken.

4. Als onderdeel van het multilaterale toezicht overeenkomstig artikel 103, lid 3, beoordeelt de Raad voorts de feitelijke en geraamde begrotingssituaties voor de EMU-zone als geheel, welke voortvloeien uit de nationale stabiliteitsprogramma's en geactualiseerde programma's.

Artikel 5

In de verslagen van de voorzitter van de Raad en de Commissie aan het Europees Parlement overeenkomstig artikel 103, lid 4, tweede alinea, worden de resultaten van het multilaterale toezicht dat in het kader van deze verordening wordt uitgeoefend, verwerkt.

Artikel 6

Deze verordening treedt in werking op 1 juli 1998.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

**Voorstel van de Commissie
voor een**

VERORDENING (EG) VAN DE RAAD

.....

**over bespoediging en verduidelijking van de tenuitvoerlegging van de procedure
bij buitensporige tekorten**

96/0248 (CNS)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 104 C, lid 14,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Gezien het advies van het Europees Monetair Instituut,

(1) Overwegende dat het behoud van gezonde begrotingssituaties in de Lid-Staten de noodzakelijke voorwaarden schept voor voortgezette groei van de produktie en de werkgelegenheid; dat begrotingsdiscipline in de derde fase van de Economische en Monetaire Unie noodzakelijk is om de monetaire stabiliteit te garanderen;

(2) Overwegende dat nationaal een zodanig begrotingsbeleid moet worden gevoerd dat beleidsruimte wordt geschapen voor aanpassing aan uitzonderlijke of conjuncturele versturende factoren en dat buitensporige tekorten vermeden worden; dat er gronden zijn om een nauwgezette uitleg te geven aan de bewoordingen "uitzonderlijke en tijdelijke" omstandigheden, hetgeen kan inhouden dat het begrip "significant negatieve reële groei" gekwantificeerd wordt;

(3) Overwegende dat in Protocol nr. 5 betreffende de procedure bij buitensporige tekorten bepalingen zijn opgenomen over de tenuitvoerlegging van de in artikel 104 C bepaalde procedure; dat nadere uitvoeringsbepalingen noodzakelijk zijn; dat overeenkomstig artikel 104 C, lid 14, tweede alinea, de Raad hiertoe dienstige bepalingen aanneemt; dat de bepalingen van deze verordening tezamen met die van het Protocol een nieuw, geïntegreerd geheel van regels vormen;

(4) Overwegende dat overeenkomstig artikel 109 K, lid 3, de leden 9 en 11 van artikel 104 C uitsluitend van toepassing zijn op Lid-Staten die de gemeenschappelijke munt invoeren;

(5) Overwegende dat termijnen moeten worden vastgesteld voor de tenuitvoerlegging van de procedure bij buitensporige tekorten, zodat deze snel en doeltreffend toegepast wordt; dat om een doeltreffende toepassing van de procedure bij buitensporige tekorten te garanderen, nader aangeduid moet worden hoe de in artikel 104 C van het Verdrag

bedoeide sancties kunnen worden opgelegd aan Lid-Staten die bij voortduring nalaten een buitensporig tekort te corrigeren;

(6) Overwegende dat deze verordening een onderdeel is van het *stabiliteitspact* dat moet zorgen voor begrotingsdiscipline in de derde fase van de EMU; dat dit pact twee hoofdonderdelen heeft, te weten (i) de versterking van het toezicht op en de coördinatie van begrotingssituaties en (ii) de bespoediging en verduidelijking van de tenuitvoerlegging van de procedure bij buitensporige tekorten; dat het eerste onderdeel een regeling voor het vroegtijdig signaleren van afwijkingen behelst, in het kader waarvan afwijkingen van het middellange-termijntraject voor de begroting van een Lid-Staat worden vastgesteld en de Raad aanbevelingen tot de betrokken Lid-Staat richt om ruimschoots vóór een tekort buitensporig wordt, corrigerende maatregelen te nemen;

(7) Overwegende dat de regels voor deze versterking van het toezicht op en de coördinatie van begrotingssituaties zijn bepaald in Verordening (EG) nr. ... van de Raad;

(8) Overwegende dat het versterkte toezicht in de zin van Verordening (EG) [...] van de Raad in combinatie met het toezicht op begrotingssituaties dat de Commissie overeenkomstig artikel 104 C, lid 2, uitoefent, een basis verschaft voor snelle tenuitvoerlegging van de procedure bij buitensporige tekorten;

(9) Overwegende dat in het licht van het voorgaande een totale termijn van ten hoogste tien maanden vanaf de datum waarop gegevens worden verstrekt of anderszins de procedure in werking wordt gesteld, tot het eventueel opleggen van sancties, haalbaar en passend is om druk uit te oefenen op de Lid-Staat, zodat deze corrigerende maatregelen ten uitvoer legt; dat in het geval van een procedure die in maart begint, dit ertoe kan leiden dat nog in het kalenderjaar waarin de procedure is begonnen, sancties worden opgelegd;

(10) Overwegende dat het door de Raad richten van een aanbeveling tot de betrokken Lid-Staat en de daaropvolgende stappen in de procedure bij buitensporige tekorten voor de betrokken regering niet als een verrassing zullen komen, omdat zij feitelijk gedurende een veel langere periode in de gelegenheid is geweest corrigerende maatregelen voor te bereiden; dat het ontstaan van een buitensporig tekort in de derde fase dermate ernstig is dat spoedige maatregelen van alle betrokkenen noodzakelijk zijn;

(11) Overwegende dat in het kader van beleid ter correctie van een buitensporig tekort de regering van de betrokken Lid-Staat maatregelen neemt waarbij, indien het nationale recht zulks verlangt, het nationale Parlement betrokken wordt; dat overeenkomstig artikel 3 van Protocol nr. 5 het nationale besluitvormingsproces als zodanig niet de snelle tenuitvoerlegging van de procedure bij buitensporige tekorten in de weg mag staan;

(12) Overwegende dat, om de procedure bij buitensporige tekorten een voldoende afschrikkende werking te laten hebben, als de Raad besluit een sanctie op te leggen, van de betrokken Lid-Staat moet worden verlangd dat deze een niet-rentedragend bedrag van een passende omvang deponert;

(13) Overwegende dat het vooraf vaststellen van de omvang van sancties onzekerheid wegneemt en aldus de betrokkenen bij de procedure in staat stelt volledig daarover geïnformeerd te zijn; dat het passend is het te deponeren bedrag te bepalen op grond van het BBP van de betrokken Lid-Staat; dat het passend is het te deponeren bedrag te laten bestaan

uit een vast bestanddeel, dat verschuldigd is in alle gevallen waarin geldelijke sancties worden opgelegd, en een variabel bestanddeel dat in verhouding staat tot de mate waarin het tekort de referentiewaarde van 3% van het BBP overschrijdt; dat het, om de sancties niet contraproductief te laten zijn, voorts passend is daarvoor een maximumbedrag, uitgedrukt als percentage van het BBP, te bepalen;

(14) Overwegende dat, als het deponeren van een niet-rentedragend bedrag de betrokken Lid-Staat er niet toe brengt zijn buitensporige tekort te corrigeren, aanscherping van de sancties passend is; dat het derhalve passend is in een dergelijk geval het gedeponeerde bedrag om te zetten in een boete en van de betrokken Lid-Staat te verlangen dat deze opnieuw een niet-rentedragend bedrag deponeert;

(15) Overwegende dat maatregelen van de betrokken Lid-Staat om het buitensporige tekort te corrigeren de eerste stap vormen naar intrekking van de sancties; dat aanzienlijke vooruitgang bij het corrigeren van het buitensporige tekort het mogelijk moet maken overeenkomstig artikel 104 C, lid 12, de sancties enigermate te verlichten; dat alle resterende sancties pas kunnen worden ingetrokken, zodra het buitensporige tekort gecorrigeerd is;

(16) Overwegende dat in Verordening EG nr. 3605/93 van de Raad betreffende de toepassing van het aan het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap gehechte Protocol betreffende de procedure bij buitensporige tekorten¹ nauwkeurige regels zijn bepaald voor het verstrekken van begrotingsgegevens door de Lid-Staten;

(17) Overwegende dat overeenkomstig artikel 109 F, lid 8, in de gevallen waarin het Verdrag in een raadgevende rol van de Europese Centrale Bank (ECB) voorziet, vóór de oprichting van de ECB verwijzingen naar de ECB worden gelezen als verwijzingen naar het Europees Monetair Instituut,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

TITEL 1

Bespoediging van de procedure bij buitensporige tekorten

Artikel 1

1. Binnen drie maanden na de in artikel 4, leden 2 en 3, van Verordening (EG) nr. 3605/93 van de Raad bepaalde termijnen voor het verstrekken van gegevens besluit de Raad overeenkomstig artikel 104 C, lid 6, of er al dan niet een buitensporig tekort bestaat. Indien de Raad overeenkomstig artikel 104 C, lid 6, besluit dat er een buitensporig tekort bestaat, richt hij terzelfder tijd overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, aanbevelingen tot de betrokken Lid-Staat.
2. De mate waarin het overheidstekort de referentiewaarde overschrijdt, wordt overeenkomstig artikel 104 C, lid 2, onder a), tweede streepje, beschouwd als van

¹ PB L 332 van 31.12.1993, blz. 7.

uitzonderlijke en tijdelijke aard, als de overschrijding wordt veroorzaakt door een buitengewone gebeurtenis die de betrokken Lid-Staat niet kan beheersen en die grote gevolgen heeft voor de financiële positie van de totale overheid, of als zij wordt veroorzaakt door een ernstige economische neergang, met name in geval van een significant negatieve reële groei op jaarbasis. Als in het kalenderjaar dat volgt op het jaar waarin het tekort de referentiewaarde overschrijdt, aan de buitengewone gebeurtenis of de ernstige economische neergang een einde komt of volgens de prognoses een einde zal komen, moet uit de door de Commissie opgestelde begrotingsprognoses blijken dat het tekort in dat volgende jaar tot beneden de referentiewaarde daalt.

Artikel 2

1. Binnen vier maanden nadat overeenkomstig artikel 104 C, lid 6, is besloten dat er een buitensporig tekort bestaat en overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, aanbevelingen tot de betrokken Lid-Staat gericht zijn, besluit de Raad, na overeenkomstig artikel 104 C, lid 8, te hebben vastgesteld dat geen effectief gevolg aan zijn aanbevelingen is gegeven, zijn aanbevelingen openbaar te maken.
2. Om vast te stellen of aan zijn aanbevelingen overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, effectief gevolg is gegeven, kan de Raad zich bij zijn besluit baseren op officiële openbare besluiten van de regering van de betrokken Lid-Staat. Als deze officiële openbare besluiten niet, voor zover noodzakelijk, door de nationale wetgevende macht zijn goedgekeurd binnen een termijn die de Raad in zijn aanbevelingen overeenkomstig artikel 104 C, lid 7, moet vaststellen, of als de besluiten tijdens de goedkeuringsprocedure substantieel worden gewijzigd, moet de Raad opnieuw beoordelen of effectief gevolg is gegeven aan zijn aanbevelingen.

Artikel 3

Binnen één maand na het besluit van de Raad overeenkomstig artikel 104 C, lid 8, dat geen effectief gevolg is gegeven aan zijn aanbevelingen, besluit de Raad overeenkomstig artikel 104 C, lid 9, de betrokken Lid-Staat aan te manen maatregelen te treffen om het tekort te verminderen.

Artikel 4

Als voldaan is aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 104 C, lid 11, zal de Raad in de regel besluiten overeenkomstig artikel 104 C, lid 11, sancties op te leggen. Een dergelijk besluit wordt uiterlijk twee maanden na het besluit van de Raad om overeenkomstig artikel 104 C, lid 9, de betrokken Lid-Staat aan te manen maatregelen te treffen, genomen.

Artikel 5

De totale termijn tussen de in artikel 1 van deze verordening bedoelde termijnen voor het verstrekken van gegevens en een besluit van de Raad om de in artikel 4 van deze verordening bedoelde sancties op te leggen, mag niet langer zijn dan tien maanden.

Artikel 6

Uiterlijk twee maanden na de in Verordening (EG) nr. 3605/93 bepaalde termijnen voor het verstrekken van gegevens besluit de Raad om overeenkomstig artikel 104 C, lid 11, de sancties (afgezien van het opleggen van geldboetes, dat in artikel 9 van deze verordening geregeld wordt) aan te scherpen of overeenkomstig artikel 104 C, lid 12, zijn besluiten geheel of gedeeltelijk in te trekken.

TITEL 2

Sancties

Artikel 7

Als de Raad overeenkomstig artikel 104 C, lid 11, besluit sancties op te leggen aan een Lid-Staat, wordt in de regel het deponeren van een niet-rentedragend bedrag verlangd. De Raad kan besluiten naast de verplichting een bedrag te deponeren maatregelen als bepaald in artikel 104 C, lid 11, eerste en twee streepje, toe te passen.

Artikel 8

Als het buitensporige tekort het gevolg is van niet-naleving van het in artikel 104 C, lid 2, onder a), bepaalde criterium voor de tekortquote van de overheid, bestaat het te deponeren bedrag uit een vast bestanddeel gelijk aan 0,2% van het BBP en een variabel bestanddeel gelijk aan een tiende van het verschil tussen het tekort, uitgedrukt als percentage van het BBP in het jaar waarin het tekort buitensporig werd geacht, en de referentiewaarde. Voor het gedeponeerde bedrag geldt per jaar een maximum van 0,5% van het BBP.

Als het buitensporige tekort uitsluitend het gevolg is van niet-naleving van het in artikel 104 C, lid 2, onder b), bepaalde criterium voor de tekortquote van de overheid, bestaat het te deponeren bedrag uit een vast bestanddeel gelijk aan 0,2% van het BBP.

Artikel 9

Als naar het oordeel van de Raad het buitensporige tekort in de twee navolgende jaren niet is gecorrigeerd, wordt het aanvankelijk gedeponeerde bedrag in de regel omgezet in een boete. De Raad kan besluiten naast deze boete maatregelen toe te passen als bepaald in artikel 104 C, lid 11, eerste en twee streepje, mits laatstgenoemde maatregelen niet reeds ten tijde van het opleggen van de sancties zijn toegepast. Terzelfder tijd wordt van de Lid-

Staat verlangd opnieuw een niet-rentedragend bedrag te deponeren, dat wordt berekend volgens de bepalingen van artikel 8 van deze verordening.

Artikel 10

Overeenkomstig artikel 104 C, lid 12, kan de Raad besluiten de in artikel 104 C, lid 11, eerste en tweede streepje, bedoelde sancties geheel of gedeeltelijk in te trekken, indien en voor zover de betrokken Lid-Staat aanzienlijke, maar nog onvoldoende vooruitgang bij de correctie van het buitensporige tekort boekt.

Artikel 11

Indien het besluit dat er een buitensporig tekort bestaat, wordt ingetrokken, trekt de Raad overeenkomstig artikel 104 C, lid 12, alle nog resterende sancties in. Boetes die overeenkomstig artikel 9 van deze verordening zijn opgelegd, worden niet aan de betrokken Lid-Staat terugbetaald.

Artikel 12

Bedragen als bedoeld in artikel 8 van deze verordening worden gedeponeed bij de Commissie. De rente op de gedeponeerde bedragen en de in artikel 9 van deze verordening bepaalde boetes behoren tot de middelen van de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen.

Artikel 13

Deze verordening treedt in werking op 1 januari 1999.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

ISSN 0254-1513

COM(96) 496 def.

DOCUMENTEN

NL

09 01 10

Catalogusnummer : CB-CO-96-523-NL-C

ISBN 92-78-10370-5

Bureau voor officiële publikaties der Europese Gemeenschappen

L-2985 Luxemburg

18

